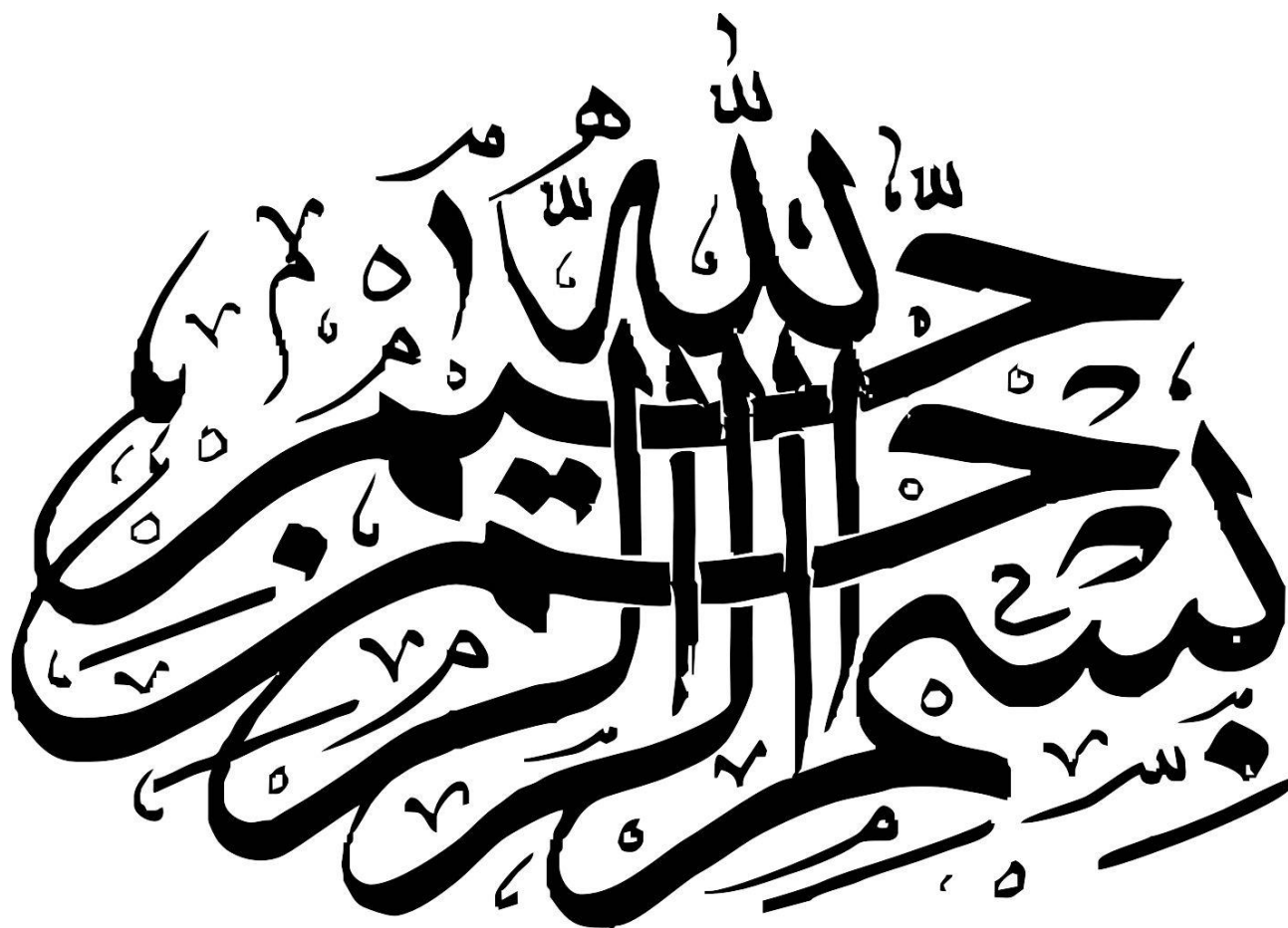

دلهریه لیون

Ketabton.com

لطف الله مشعل

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم :: د لمر په لټون

ليکوال :: لطف الله مشعل

د چاپ کال :: ۱۳۸۴ هـ ش کال

د چاپ چاري ::

دانش خپرندويه ټولنه _ پېښور

د چاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

دلمر په لتون

ستورو دخدای په نوم راوېې بښی

شل کاله کېږي رانه لمر وړک شوی

دا دمشعل چیغه ده مشعل د شعر مشعل په لاس کی د کم او زیات شل کلنې اوږدې شپې پردرشل ولاړ دی او د لمر لتون کوي لمر د لوی خدای د ښکلا دکرشمو یوه خلیدونکې غنچه او ستوري دکایناتو د گگریوان رڼی تڼی. شاعر غواړي چي د لمر تر زرینې گوبزې لاندې له خپلې مینې او خپل ارمان سره کیني، سلگی ووهي او داوښکو په سترې او کمکی ژبه د شل کلنې اوږدې شپې د درد کیسه ورته تېره کړي لتون له کړاوه ډک دی خو د درد خواږه یې ډېر دي.

دمیني او مشعوق لتون تر بل هر لتون ښکلی دی، همدې ښکلي او له درده ډک لتون له مشعل نه شاعر جوړ کړی د شاتو مچۍ دلونو له ترخو پاڼو خواږه شات جوړوي، شاعر له ترخوشېبو خواږه شعرونه، دهغه شاعر د سندرو زور ډېر دی چې دمینې دقمچینې شنې غمې یې پر زړه ډېرې او ژورې پرتې دي. د خوشال بابا خبره:

د خوشال اواز په ټولو کې څرگند دی

لکه غږ دویرژلي په گڼ ویر کې

زموږ په دې اوږده ویر کې مشعل هم خپل فریاد پورته کړی، چې دهمدې کتاب په توري توري کې یې اوریدای شي کله یې ښه څرگند واورئ کله ناکله کیدای شي دا فریادونه تې وې دا نو مشعل گناه نه ده.

دې اوږدې غمیزې پرموږ دومره رانجه خوړلي چې آوازوه موناست دي راځئ چې دمشعل دشعر تر سمسورې ونې لاندې ښه ډېره دمه وکړو

په مینه په ډېر ادب.

کاروان

1382خوست د تڼیو نریزې کلی

خپلې خبرې

له کله نه مې چې لیک او لوست زده کړی، له هماغه راهیسې مې د شعر لوستلو سره بیسارې مینه وه او دا مینه لا تراوسه هم دوام لري، دهجرت په لومړیو شپو او ورځو کې چې لا د مهاجرو لپاره ښوونځي نه وو، خدای بښلي پلار مې د پښتو او فارسي شعرونو څو کتابونه لرل او ددې لپاره چې لیک او لوست رانه هېر نه شي نوموړي کتابونه یې را باندې بیا بیا لیکل چې له یوې خوا مې ورسره لیک خورا ښه شو خو له بلې خوا مې له شعر او شاعرۍ سره مینه دومره ډېره شوه چې کلونه وروسته مې پخپله د شعر لیکل پیل کړل.

"بلینډې" زما د شعرونو لومړۍ ټولگه ده ددې ټولگې ډېر شعرونه ما دهجرت په شپو ورځو کې لیکلي، ځکه خو به لوستونکي پکې د پردیسۍ درد من احساسات له ورايه درک کړي زه په شعر کې دجلال او جمال دواړو په شتون معتقدیم، له تغز له ډک غزل مې ډېر خوښیږي خو له آزاد شعر سره ځانگړې مینه لرم.

دمجاهد په لیسه کې زمونږ د پښتو ادبیاتو د ښوونکي شهید استاد ملنګیار او دهغوی د کشر ورور استاد اسیر الله اسیر چې زموږ د کیمیا ښوونکی و، هڅونې، روزنې او ښوونې زه د پښتو شعر له الف او بی سره بلد کړم.

دمجاهد لیسې نه له فارغیدو سره سم مې 1991 په اوایلو کې دهېواد له وتلي او نوښتگر شاعر پیر محمد کاروان سره پیژند گلو پیدا شوه، هغوی نه یواځې له ماسره دشعرونو د اصلاح په برخه کې ډېره مرسته کړې بلکه دخپل بډای ادبي کتابتون گڼ شمېر کتابونه یې زما په واک کې را کړي وو، چې ماتري ډېره گټه اخیستې.

زه له دې ټولو ښاغلو نه مننه کوم او که زما په شعرونو کې د ستاینې وړ کوم ټکی وي د همدغو ښاغلو یې بولم.

که زما دگران ملگري او تکړه لیکوال الیاس وحدت هڅونه، زیار او هاند نه وای، دا شعرونه به همداسې زما د یادښتونو په کتابچې کې ناچاپه پاتې وو. ده نه یواځې ددې شعرونو چاپولو ته هڅولی یم بلکه ددې شعرونو په کمپوز، اوډنه او چاپ ته تیارولو کې یې نه سترې کیدونکې هلې ځلې کړي دي چې د زړه له کومې یې مننه کوم.

خپلې خبرې داستاد پسرلي په دې شعر پای ته رسوم.

خدای دې پسرلیه د پښتو غاړه پرې هسکه کړي

دغه ملغلرې مې پاللي د سیبۍ غوندې

په ټوله شاعرانه مینه

لطف الله مشعل

د دورې دویمه نیټه 1383

زاړه مکروریان، کابل

ډالۍ:

خپل عالم فاضل او اديب پلار خدای بښلي مولوي لعل گل طوطاخيل ته چې د پښتو لومړی شعر مې د همدوی له
مبارکې خولې اوریدلی و.

سرور کاینات "ص" ته

دسلام ډالۍ مې مه شه له تا درېغه
د وقار شمله دې خدای ساتلې نېغه
ته یو نور یې وهمه واړه عالم ته
د بد خوا سترگې دې ووزه بې تېغه
دادنیا خو ستا له رویه منوره
دادنیا خو ستا له رویه بختوره
ستا پیغام وو چې رڼا یې را خوره کړه
کنه هره خوا تیاره وه لر او بره

ستا ژوندون څه دنیکیو سرنامه ده
ستا احوال دنېک بختیو علامه ده
تا د ژوند په معنی پوه هر یو انسان کړ
لارښوونې دې دښه ژوند برنامه ده

د بیکسو او بیوزلو مددگار وې
دخاین او د ظلم دسترگو خار وې
ته ښوونکی د رڼا او د ښکلا وې
تکيه گاه دهر مومن او هر دیندار وې

دگناه پیتی په غاړه، گنهگار یم
شفاعت ته دې محشر کې انتظار یم
تر هر چا پخپل امت یې مهربانه
شکر خدایه، امتیانو کې د شمار یم

24/2/1375

ټل - پښتونخوا

يو شيرين ياد

د پردېس ذهن

هر خيال کې مې،

د بيا ليدلو هيله

څه شيرينه غوندې زغلي

څه حسينه غوندې زغلي؛

ستا يادونه مې هېواده

د رنځور زړه په هر رگ کې

لکه وينه غوندې زغلي

لکه مينه غوندې

اسلاميه کالج- پيښور

18 جولایي 1993

سا، رې، گا، ما

ممتاز اورکزی ته

ورځ ټوله ستار سره

شپه د رباب تار سره

داد طبل دروند اواز

څه وايي هر وار سره؟

خوږ د سرېندې اواز

راگ راگ شي گفتار سره

توره وړۍ سپينه ده

ستا له يکه زار سره

لار دې دمنصور لاره

ژوند دې دی له دار سره

ویر دې دی دخلکو ویر

خوښ وې تل له یار سره

زړه دې سمندر غوندې

مل وي هر کنار سره

څومره هم منزله يې

ته خيام په لار سره

ښکلې ملغلرې دې

نه تلم اشعار سره

ښکلي ملغلرې دې

نه تلم اشعار سره

زړه دې خرڅ په مينه ده

نه در هم دينار سره

تن دې شارچې کې وي

روح پاره چنار سره

ياد دې د مشعل دی مل

يې که هر ديار سره

مارچ (2000) - توره وړی، اورکزي، پښتونخوا

لنډ څپيز غزل

په ماد غم نښې دي

ستا د کرم نښې دي

ساندې او اوښکې ژړا

زما دچم نښې دي

دا رنگينۍ د فطرت

مې، د صنم نښې دي

د ديدن لنډې شېبې

د جام جم نښې دي

مشعله وينه کړه تېل

بيا د تورتم نښې دي

ټل-پښتونخوا

7/12/1995

خدای بنبلی امان الله شاهر ته

ستا ديونليك
آ، ناتمامه كيسه
لكه بسمل مرغه
نيم ژواندي پاتې
ستا دارمان ارمان ژوندون
داميدونو غوتې
لكه دتت اسمان سپيدو كې
لالهاندې پاتې
ستا دناول
آ، ناليدلې خيرې
ستا دنظمونو
آ، خيالي انځور گر
اوس هم له موږ سره
خبرې كوي
اوس هم دتا قاغه رنگينې "سپيدې"
زموږ گوگل كې لاندې باندې پاتې
خو شاعر زړه دې
له موږ گوښي كړلې
او د بهر ه لاروي ته، ساهو

ستا له غمجن بيلتونه

ساندې پاتې

ټل پښتونخوا 27/جولايي/1998

زور واكي

داستبداد او زورواكي

په شپو كې

دجنگ او وير بلاوې

زما دخلكو پرمړۍ

لكه خپسې خښې؛

دويجاړۍ او وړانكارۍ

دا ترهه گرې نښې

چې د پرديو په لمسون

لكه رقااص نڅپړي،

د پيغلې سولې

پرټير لكه غومبسې خښې؛

دخلكو ژوند

دخلكو اند

دخلكو وياړ ته

منتظرې سترگې،

ولسواكي ته په تياره درشل كې،

تلونكي ياران،

يو دوه كوترو غونډې

د خو ښكاري بازانو

لومو کې، بېوسي څښې

کارته پروان- کابل

1382 د تلې لسمه

دزړه كعبه

زما د زړه د مقدسې كعبې
دتلوسو په دې ودان حرم كې
ددې ښايسته دنيا ښايسته ښاپيرو
دعقيدت نه طوافونه كول؛

او دودا او محبت په نوم يې
دابراهيم دندرانې په مثل
دخپل زړگي د قدرمنو تكړو
په ډېر خلوص سره نذرونه كول

خو ددې تېرو ورځو شپو راهيسې
زما دزړه دغه سپېڅلې كعبه
دازارونو او توهين موخه ده،
دابره په څېر ظالم وگړي
ترې راچاپير دي چې يې ونړوي؛

دمحبت او صداقت خيالونه
او دودا هغه محكم برجونه
چې انسانانو ته دميني ځای دی

په خپلو شومو او ناولو هڅو

لکه دتل لپاره وشړوي

زه انتظار یم ابابیل مرغوته

چې له مینو کو په ویشتونکو گاتو

دابراهه لښکرې تار په تار کړي؛

او زما د زړه ددې سپېڅلې کعبې

دورانوونکو دا مغروره لښکر

ددې کعبې له وړاندو اېسار کړي

25 ډسمبر 1992

کاهي کنډو- ټل - پښتونخوا

د کرکې کر

مونږ ته دښمن

دکرکې کر کړی دی؛

زمونږ په لارو او ورشو کې

دمرگ لومې خښې،

هیڅ نه پوهیږو

چې له کومې دي تر کومې خښې؛

زمونږ غاټول غاټول تنکي کوچنيان

چې قدم واخلي

دمرگ لومو ورته خوله پرانیستې،

دې جل وهلي، غم خپلي او نالوستي چم کې

د ژوند درانه پیتی ته

دوی لا اوږې ورکړې نه وي

چې ناخوانه دښمن

یا ترې نه لاس او یا پښه اخیستې؛

دغره لمن کې خوار شپونکی

له سرو دارونکو شرمخانو او لیوانو نه

نور نه ډاریږي،

اوس هغه څاري په ورشو کې

نالیدلی، ناچاودلي توکي،

هغه چې تېره ورځ يې
دده تر ټولو نازولی او پاللی پسه
له پښو وغورځاوه

اوس مینان دگودر غاړې ته
په زغرده نه ځي،
او اوس دچينې په غاړه نه وي جوړ د جونو بڼدار
ټول تر هیدلي دي له تلو راتلو نه،
پرون دکلي هاغه چټه پېغله
چې په مالت کې يې دحسن اوازې خپرې وې
په يوه ماین وخته،
او دماين تېرو او زهرجنو چرو
په بیرحمۍ او ناترسۍ
دهغې مخ نه د ښکلا او حسن
هغه لطيفې او ورېښمينې کړښې وتوړلې!!!

1373، گردیز

ملي سرود

دمحرومیت او ناهیلیو

دې کرکجن پړاو کې

مونږ له هر څه محروم یو،

ما مې د خپلې ازادۍ او سوکالۍ په ورځ هم

دخپلو گڼو مشرانو او ښاغلو سره

دیوې لوی پرتمینې غونډې

په اوږد بهیر کې

خپل ملي سرود وانه ورېدلو،

مونږ به تر څو داسې محرومه اوسو

او لاتړڅو به

داسې ورك او نامعلومه اوسو

د زمري اته ویښتمه- 1382

غازي شتيديم، کابل

میځونه

په ځیگر وهي میځونه

په ټټر وهي میځونه

دا په دې چې ته پښتون یې

ستا په سر وهي میځونه

په بندیانو، اسیرانو

کله نروهي میځونه

څه د ظلم انتها ده

په بشر وهي میځونه

چا عیسی په صلیب کړی

پرې ژر، ژر وهي میځونه

د پردي کپس مرغی دي

په وزر وهي میځونه

ستا د پاکو وینو رنگ به

په مجمر وهي میځونه

تش حسین، حسین (رض) نعرې کړي

خو شمر وهي میځونه

مشعل دوی ته بد شگون کې

په خپل ور وهي میځونه

د 1373 اوړی، شاه شهید-کابل

سکوت

په دې ښار کې چې زه گرځم

عجيبه غوندې دستور دی

ښار له ښکلو خلکو ډک دی

خو له مينې نه خالي دی؛

ټول وگړي دي تړلي

دسکو په زولنو کې،

کله زه ورمخامخ شم

کله دوی رالمخامخ شي

ښه په مينه راته گوري

او په مينه ورته گورم،

خو مهرونه لگيدلی

دسکوت په هره خوله دي؛

نه دوی ماته څه را وايي

او نه دوی ته څه وروايم

په ځيرکو تورو سترگو

او تړلې گونگه ژبه

يو د بل تر څنگه تېر شو

-1992/5 مال روډ-کراچۍ

شکنجې

ټول نهريو خو يو تش شان شکور ته ناست يو

ددې دور د ظالمو زور ته ناست يو

پنجرې نه باهر سپينې واورې اوري

مونږه سوزو چې دزړونو اور ته ناست يو

چاوې، نوی بادشاه ټک سپين لکه لمر دی

مونږ څه سپين ليدلي نه دي تور ته ناست يو

پورې دښتې کې څه مست شازلميان خښ دي

همسفر مو وو، دهغو شور ته ناست يو

دالسيزه، دا ظلمونه به تل يادوي

نور څه نه د انسانيت پيغور ته ناست يو

دمشعل دهبواد هر رنگ او نژاده!

داکور، کور کړی چې ټول دغه کور ته ناست يو

د سرطان لسمه 1381

شبرغان – جوزجان

پر دېس شهيد

زما خوږې محبوبې
زه خبر شوی يم چې کډې موخې
دخپل وطن په لوري
مخکې له دې چې له سرحده واورې
او له دې کېمپه ته د تل لپاره
لاړه شې گران وطن ته
دا ځوانيمرگ شهيد دې
يواځې چاته پرېږدې
په دې سپېره دښته کې
چې په کلونو به بيا
زما مزار ته څوک راونه گوري
او دخلوص او محبت په ياد به
زما دقبر په زړه لکړه

دعقيدت دسمال څوک ونه تړي
يه زما گراني پښتنې محبوبې
ته چې زما په نوم تور سر سپينوې
زه دلحد د غټو تيگو لاندې
ستا دوصال په تمه شپې تېروم
هر مازيگر چې ته تر قبره راځې

او زما د قبر په زړه لکړه
دخپلې مينې دسمال وځړوي
زما په مړه وجود کې
دمحبت ساگانې وچليږي
ځان کړم راپورته چې دې ووينمه
خو دا لحد دا غټې غټې تيگې
مې دتندي سره ټکړې وځوري
او په مايوس انداز کې
بېرته دقبر تل ته وغورزېږم؛
زما خوږې مېرمنې
مخکې له دې چې ته د تل لپاره
ماپه دې دښته کې يواځې پريږدې
يو واري ځان تر ما راوړسوه
زما د قبر د لکړې لاندې
زما په سر باندې دانېغه شناخته
دمحبت په کانو وډبوه
بيا که ته لاړه شې ورځه مېرمنې
زما غوړو کې به د شناختې دربا
دتل لپاره ازانگې خپروي
2/6/1373
کاهي کنډو- پښتونخوا

پردېسي

زه د شپې په زړه کې اوسم

د رڼا، ښکلا نه لرې

چې سبا ته ورنږدې شم

نو بیا شپې شي راته سترې

تیندکونه خورم هرگام کې

هره خوا غورځم او پرځم

په یوه خوا چې لږ لار شم

بیا راستون شم، بیا راگرځم

تور تمونه را خواره دي

رانه ورك لار او گدر دی

دمنزل تم ځای مې نشته

په ماتنگ سمه او غر دی

دغمو له لاسه تنگ یم

له ژوندونه یم بېزاره

تورو شپو یمه تنگ کړی

چېرته لارې سهاره

پردېسي کې مې ژوندون دی

له خواړه هېواده لرې

شین لوگی رانه جگېږي

وسوم زه په اور دسرې

نه د ژوند په خوږو پوی شوم

نه شوم پوی په راز دمينې

بس هر لور ته مې وحشت دی

او بهېږي هر لور وینې

خدایه! کله به سبا شي

چې پیدا شي مشعلونه

رڼا هره خوا خوره شي

او ژوندون مو شي خوندونه

1369 دغوايي دمیاشتي 21 مه نېټه،

هشنغری، پېښور

خیال

زه پوه نه ومه چې چېرته

له خپل کوره ومه تللی؛

دیو ښکلي بڼ په مینځ کې

د ویالې په غاړه ناست وم

د بلبلو شور ماشور وو

فضا ټوله وه رنگینه؛

د ویالې په شنو اوبو کې

زما سترگې ځیر بدلې

او دشنو اوبو څپو کې

دخیال کرښې ښکار بدلې؛

څپې ورو، ورو شوې بدلې

او ترې جوړه هنداره شوه

ماددې هندارې مینځ کې

دخپل یار څېره لیدله

چې دمینې څو خبرې

کړي له ماسره خاموشه

زه د ډېرې خوشالۍ نه

په خپل ځان نه پوهیدمه

دووال نشه کې ډوب وم

او اوبو، ته ځير پيدمه
جانان ما سره مشغول و
په خوږو خوږو خبرو
زه هم ځير وم خپل جانان ته
چې يې واورمه خبرې
زه لامور په ديدن نه وم
لامې هېڅ ليدلي نه وو
چې چا کاني راگذار کړو
د اوبو رينې نسينې ته
داوبو نسينه شوه ماته
هنداره شوه درې ورې
او د شنو اوبو څپو کې
مې ديار تصوير پناه شو

گردېز 28 ؟ وری ؟ 1372

جفا

زه منم چې ستا په زړه کې

دېل چا مينه اوسېږي

او زما مظلومه مينه

ستا په زړه کې نه ځايېږي؛

خير چې لارلې له مانه

دېل چا د زړگي گل شوې

زه به خپل زړگي په وينو صبرومه

او دتادېې وفا مينې په ياد به

دحسرت او او اندېښنو ډېوې بلومه؛

ستا زړگي دې وي خوشاله

خير دى زه که په ژړا يم

ستا ژوندون د مبارک شي

خير که زه په واويلايم؛

دا ځواني به مې شي تېره

په آهونو، حسرتونو

دژوندون ډېوه به مې شي

دجفا په توپانونو؛

خو دا وخت به آخر تېر شي

ستا ځواني به هم زړه شي

ستا دادنگه نرۍ ونه به

کېره وېره وېره شي

ستا د زلفو دا ټالونه به

دسپين سپنسي په څېر شي

او دناز او اداگانو

دا فاني بازار به تېر شي؛

په بيوسه قدمونو

او ضعيفه اندامونو

به زما تر مزار راشي،

په مزار به مې وي ټولې ډېوې بلې

او د بلو ډېوو تته شان رڼا کې به

زما دمزار شناختې ته لږ ځير شې

په شناختۍ به ستا ښايسته تصوير انځور وي

او د بلو ډېوو هره پلوشه کې به

دتا تصوير ښکاريږي،

نو په هاغه وخت به پوی شې

چې زما مينه رښتياوه!!!

مجاهد لیسه، پینبور

د مرغومي لسمه 1370

بندیز

ګرانه! د مینې نوم په خوله وانه خلې

دلته د ښار په څلور لارو کې،

د مینې دښمن

چاره په لاس ولاړ دي؛

مینه په زړه کې وژني،

او د مین په رپیدونکو شونډو،

د مینې نوم لکه ماشوم قتلوي.

-25/8/1373 شاه شهید- کابل

گیله

ماتاته مینه درکړه

زړه مې درکړو

ځان مې درکړو،

د زړه جهان مې درکړو؛

خو تا، خوږه جانانه

زما د مینې په بدل کې

ماته کرکه راکړه؛

زما د زړه د شیش محل

شیشې دې ماتې کړې

دویر په کانو؛

زما د روح د هېواد

هغه ښایسته پلازمېنه

چې د قاف له غرو به

ښاپیری ورته په سیل راتلې؛

دې د کینې په توغندو

لکه کابل وویشه؛

او زما د زړه د ښار

په هره څلور لار کې دې

دمینې قتلگاه جوړه کړه
مینه دمره کړه؛ ارمانونه دستی کړل
دکینې په لمبو
زه دې د ژوند هره سیالۍ کې
له سیالۍ پاتې کړم؛
ړنگ دې کړم- وران دې کړمه
افغانستان دې کړمه

غم ته

ای زما د زړه غمونو!
ای دردونو ای آهونو!
تاسو ټول مې مېلمانه یئ
د زړګي وړه حجره کې

دا حجره هم د پښتون ده
چې مېلمه پالي په مینه،
زه به هم درنه قربان کړم
د وړوګي زړګي وینه

خو؛

ای زما د زړه غمونو
ای دردونو ای آهونو!
یو منت درته کومه

دا يو سوال درته کومه،
نور مې ټول وجود کړئ خاورې
اندامونه مې ستي کړئ،
هډ، هډ غوښې مې کړئ وچې
وير ژړلې مې مستي کړئ؛
دا يو زړه مې ژوندی پرېږدئ
چې يادونه پکې اوسي،
ارمانونه پکې اوسي؛

دا يادونه ديو چا دي
چې له ځانه راتنه گران دی
له جهاننه راتنه گران دی

21 اپريل 1994 ډ ځهانگیر آباد- پيښور

التجا

میرویس نیکه علیه الرحمه ته
راغلم، چې دمه شمه، ډېر ستری یم
شل کلونه کیږي توپان وړی یم
راشه په ژوندو کې مې حساب کړه بیا،
زه له هر چا پاتې یمه مړی یم

ستا هغه با توره قام مات مات دی ټول
وینې دی، تپ تپ دی او کسات دی ټول
هر چا تر خپل وسه خورولی دی
پاتې دی، بیوسه دی، میرات دی ټول

نه یې څوک رهبر شته چې پیشوا یې شي
مشر شي، ټپونو ته دوا یې شي
لاس خلکو ته ورکړي او دخلکو شي
دوست یې شي، نیکه یې شي، بابا یې شي

ستا دور کې یو وو، ټول ښاغلي وو
اوس دځانځانۍ ښامار خوړلي یو
څو بې کور او اواره غلو، ډاکوانو نن
ټول پسې اخستي یو، شړلي یو

راشه پرگنې مې رابيدارې كړه

راشه دابې لارې مو په لارې كړه

راشه او، آتल्ली غرور راوله

راشه ولولې مو بيا سرشارې كړه

1381 د زمري اتمه،

دميرويس نيكه (رح) مبارك زيارت، كندهار

هديره

ددې كېمپ په بره خوا كې

يوه ښكلې هديره ده

دخړچكې غونډۍ سر كې

دمهاجرو مقبره ده

بهرغونه پرې رپېرې

خڼې شنه دي خڼې سپين دي

دسمالونه پرې تړلي

ښه ښايسته او ښه رنگين دي

يو سكوت دى هديره كې

نه خبرې نه چغار شته

هره خوا چپه چپتيا ده

نه مجلس شته، نه گفتار شته

كله كله هديرې ته

دوگړو ډلې راشي

په قبرونو ودرېرې

او الله ته په دعا شي

او بيا بېرته ټول ستانه شي

دخپل ځای او کور په لوري

بيا په مياشتو او کلونو

هدېرې لور ته نه گوري

خو ددې قبرونو مينځ کې

دا يو قبر له ورا ښکاري

د شهيد شناخته پرې خښه

له جنډو يې ښکلا ښکاري

زه چې دې قبر ه گورم

اميدونه پکې خښ دي

څه د ورارو وراور هيلو

ارمانونه پکې خښ دي

هره ورځ چې مازيگر شي

او شفق سرخي ښکاره کړي

ددې قبر خواکې وير وي

او اسمان يې ننداره کړي

دېو تور ټيکري مېرمنه
ددې قبر خواته راشي
کيني شناختې سره جوخته
او بيا ورو ورو په ژړا شي

څه د راز او نیاز خبرې
کړي له ځان سره خاموشه
وي ژړا ور سره غبرکه
لکه څوک چې وي مدهوشه

بيا يو ښکلی دسمال واخلي
له جنډې يې کړي چاپيره
او دکور په لور رهي شي
له ژوندونه وي ور تېره

بس همدغه يې ژوندون دی
په غمونو کې اوسېږي
به پوهېږم څه ورپېښ دي
خو ځواني يې خاورې کيږي

زه چې دغه پېښې گورم

نو مې زړه قلم، قلم شي
ددې خوارو ورارو کونډو
په حالاتو مې ژوند غم شي

داد کوم ظالم له لاسه
په ولس مو دا ماتم دی
مشعلونه پکې مړه دی
او هر لوري ته تور تم دي

د زمري اتمه 1371
دکاهي کیمپ-هنگو، پښتو نخوا

غزليات

زما د زړه په کور کې، کور جوړوي
ياد دې محل څومره په زور جوړوي

په چپو شونډو دې اظهار دمينې
څه هنگامي جوړوي، شور جوړوي

زمونږه شونډې، شونډې څه پيژني
دا خلك هسې پسې تور جوړوي

پېرزويې نه شي په مونږ فصل دگل
د چم رقيب مو ځکه لور جوړوي

زما له مينې او دتا له ښکلا
فطرت لگيا دي يو انځور جوړوي

پښتونخوا، 2/10/1998 ټل،

غزل

چې په غاړه کې د پروت دی د دلبر لاس

شېخه خُکه گنې ته په دنيا بر، لاس

ابراهيم مې وېجاړ کړی دخیال بت دی
هېڅ تاثیر ورباندې نه کا د آذر لاس

زه یو تن یم، بیلوی مې هېڅوک نه شي
که هر څو رانه څوک بېل کړي د خیبر لاس

خواره مېنه مې د دور کربلا شه
له هر خوا ورته را اوږد دی د شمر لاس

زه مشعل یمه د مینې سیلاب وړی
کاش چې خنې مې شي د وصل په گودر لاس

22/ جولای 1994 ټل، پښتونخوا

غزل

دجانان رنگینه خیاله چې را خور شي مستانه شم
په هوښیاره هوښیاری شم بېهوشه دېوانه شم

دا څه چل را باندې وکړې، بې شرابو مې نشه کړې

هم شراب شم، هم ساقی شم، هم ساغر هم پیمانہ شم

تصور کې دجانان نه مینه ناک لاسونه تاو کړم
چې په هوش شم هېڅ څه نه وي، خپل وجود ته زولانه شم

په ژوندونې چې زما پوښتنه نه کوي دلبره
بيا يې څه کړم چې د ژوند زړه کیسه او افسانه شم

غزل چېرته، مشعل چېرته، دا دمینې څه افسون دی
ستا یادونو کې چې ډوب شم هم غزل هم ترانه شم

د 1367 کال د لیندی لسمه

مجاهد لیسې لیلیه ❖ پېښور

غزل

بیادې له جنگه سترگې واړولې
که دې له ننگه سترگې واړولې

څومره بې خوده شوې څماره یاره
چې دې له بنگه سترگې واړولې

دسر او تال نغمو نشه، نشه کړې

که دې له ترنگه سترگې واپولې

دمحل هره خواد ستوري ستوري

چې مې له څنگه سترگې واپولې

کوم خوشال خان دې بيا په سترگو کې شو

چې دې اورنگه، سترگې واپولې

په ودان کلي کې به تل وې مېلمه

اوس دې له ړنگه سترگې واپولې

دمشعل زړه دې څه بې درنگه يورو

چې دې بېدرنگه سترگې واپولي

داکتوبر 15 مه 1995

تل، پښتونخوا

غزل

راشه! چې جنون پسې اخیستی یم

هجر او افسون پسې اخیستی یم

ژوند که ټول همداسې وي، ترې مرگ ښه دی

بې له تا، ژوندون پسې اخیستی یم

نکړمه گيله چې مغل مات کړ

جهل د پښتون پسې اخیستی یم

لولم یې په مینه خو، زړگی مې خوري

داسې یو مضمون پسې اخیستی یم

راشه چې یو دوه ورځې ښې تیرې کړو

نور نو ځیگر خون پسې اخیستی یم

زاړه مکروریان ❖ کابل

2003/ جولای لسمه

غزل

"نغمې دي د بلبلو لور په لور د پسرلي"

زرغون تېغر بېديا کې ښکاري خپور د پسرلي

گل شونډې، چنارونه، غزلیزه ځواني ستا
که جوړ دی په تابلو کې چا انځور د پسرلي

دنی-مسته کوڅه ده، که دماټې شپیلۍ غږ**
گلبن دغزلونو دی سمسور د پسرلي

آبشار وي او چغار وي دچر چنوه هره خوا
پوره په ترنم وي همدا شور د پسرلي

ریدی یې گریوه چاک کړ او نیمزالي ونې شنې
مشعله! غوړولی یې دی زور دپسرلي

-12 جولای- 1994 د پښتو ادبي چمن دفتر- ټل

**دنی کوڅه اوماته شپیلۍ دمحترم محمد صدیق پسرلي دغزلونو ټولگې دي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library